Oğlan ve Arka Bahçedeki Tilki

Jane MEADOW

Oğlan ve Arka Bahçedeki Tilki

Jane MEADOW

Daniel, sıcak buğday tenli ve ön dişleri aralıklı gülümsemesi olan meraklı bir çocuktu. Uzun otların dalgalandığı ve ağaçların gölgeli köşeler oluşturduğu arka bahçesini keşfetmeyi severdi. Güneşli bir sabah, kırmızı tişörtünü ve yeşil spor ayakkabılarını giymişken çitin yanında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Pas rengi turuncu bir parıltıydı. Daniel'in büyük kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Bu da neydi?" diye fısıldadı.

Ertesi gün Daniel, yanında gri kanvas sırt çantasıyla arka basamaklarda sessizce oturdu. Bekledi ve izledi. Kısa süre sonra bahçeye bir tilki seğirterek girdi. Tüyleri pas rengi turuncuydu, göğsü ve burnu beyazdı. Bacakları ve kulak uçları siyahtı, gür kuyruğunun ucu beyazdı. Daniel nefesini tuttu. Tilki havayı kokladı ve parlak kehribar gözleriyle etrafına bakındı.

Daniel koşup arkadaşlarına haber vermek istedi ama kıpırdamadan durdu. Annesinin söylediklerini hatırladı: "Yabani hayvanların alana ihtiyacı vardır." Bu yüzden uzaktan izledi. Tilki çimenlerin üzerinde yumuşak adımlarla yürüdü, sivri kulakları seğiriyordu. Orta boy bir köpek kadardı, uzun ve inceydi. Daniel böyle gizli bir ziyaretçiyi gördüğü için kendini şanslı hissetti. Tilkiyi her gün gözlemlemeye karar verdi.

Ertesi sabah Daniel'in en iyi arkadaşı Mia geldi. Siyah saçları iki yuvarlak topuz yapılmıştı ve geniş, mutlu bir gülümsemesi vardı. "Kovalamaca oynayalım!" dedi. Tam o sırada tilki çalıların yanında belirdi. Mia şaşkınlıkla nefes aldı. "Bir tilki! Hadi kovalayalım!" Koşmaya başladı ama Daniel elini tuttu. "Hayır, Mia! Buradan gözlemlemeliyiz. Onu kovalarsak korkar."

Mia kaşlarını çattı. "Ama ona yiyecek vermek istiyorum!" Cebine uzandı ve bir kraker çıkardı. Daniel başını salladı. "Yabani hayvanlar kendi yiyeceklerini bulmalı. Onlara insan yiyeceği vermek onları hasta edebilir. Üstelik insanlardan korkmayı bırakabilirler, bu da onlar için tehlikelidir." Mia önce tilkiye, sonra Daniel'e baktı. "Tamam," dedi yavaşça. "Seninle izleyeceğim." Basamaklarda birlikte oturdular.

Sonra arkadaşları Sam geldi. Uzun boylu ve sıskaydı, beyzbol şapkasını ters takmıştı ve dirseğinde bir yara bandı vardı. "Siz neye bakıyorsunuz?" diye sordu. "Bir tilkiye," diye fısıldadı Daniel. Sam gözlerini kıstı. "Hiç tilki görmüyorum. Uyduruyorsun!" Tam o sırada tilki bahçenin içinden hızla geçti. Sam'in ağzı açık kaldı. "Vay canına! Gerçekmiş! Ama neden kovalamıyorsunuz?"

Daniel açıkladı: "Tilkiye saygı göstermek istiyoruz. O yabani ve yabani kalması gerekiyor. Buradan sessizce izleyebiliriz." Sam başını yana eğdi. "Ama çok havalı! Daha yakına gitmek istiyorum." Daniel bir ağacın arkasındaki noktayı işaret etti. "Oradan izleyebiliriz. Mesafemizi korursak tilki kendini güvende hisseder." Sam omuz silkti. "Tamam, ama yaklaşırsa buradan giderim."

Üç arkadaş büyük bir meşe ağacının arkasına saklandı. Tilki çitin altından sürünerek çıktı. Yavaşça hareket ediyor, yeri kokluyordu. Kehribar gözleri bahçeyi taradı. Sonra hızlı bir sıçrayışla atladı! Ön patileri bir tarla faresinin üzerine indi. Tilki başını salladı ve fareyi tek lokmada yuttu. "İğrenç!" diye fısıldadı Mia. "Bu doğa," dedi Daniel yumuşak bir sesle.

Atıştırmalığından sonra tilki bahçeyi keşfetti. Saksıların etrafını kokladı ve çalıların altına baktı. Yürürken gür kuyruğu sallanıyordu. Durdu ve siyah bacağıyla kulağının arkasını kaşıdı. Arkadaşlar hayretle izledi. "Gizli ajan gibi," diye fısıldadı Sam. Daniel gülümsedi. "Sadece tilki oluyor. Hayatı böyle."

Günler geçti ve Daniel tilkiyi izlemeye devam etti. Her zaman şafakta ve akşam karanlığında geldiğini fark etti. Hiç uzun kalmıyordu. Tedbirli ve zekiydi, her zaman tehlikeye karşı tetikteydi. Daniel onun alışkanlıklarını öğrendi. Küçük bir çukur kazıp bir parça yiyecek gömdüğünü gördü. "Sonrası için saklıyor," dedi Mia'ya. "Tilkiler akıllıdır." Mia başını salladı. "Onu kovalamadığımız için memnunum."

Bir öğleden sonra Mia bir paket cips getirdi. "Belki sadece bir tane?" dedi. Daniel başını salladı. "Hatırla, yabani hayvanlar yabani kalmalı. Onları beslersek bize bağımlı hale gelebilirler. Üstelik insanlara fazla yaklaşabilirler, bu da onlar için tehlikeli olabilir." Mia cipsleri kaldırdı. "Haklısın. Sadece izlemek daha iyi."

Sam diğer arkadaşlarına tilkiden bahsetti. "Ama onu kovalamayın ve beslemeyin," dedi. "Daniel ona saygı göstermemiz gerektiğini söylüyor." Arkadaşlar başlarını salladı. Hepsi tilkiyi görmek istiyordu ama mesafelerini korumaya söz verdiler. Bir gün bir grup çocuk çitin yanında toplandı. Daniel, "Sessizce izleyebiliriz ama onu korkutmamalıyız. Tilkinin kendini güvende hissetmesi gerekiyor," dedi.

Tilki belirdi ve çocuklar nefeslerini tuttu. Bir an onlara baktı, sonra kendi işine koyuldu. Sessiz izleyicileri görmezden gelerek avlandı ve keşif yaptı. Daniel tilkiyle özel bir bağ hissetti. Müdahale etmeden gözlemlemeyi öğrenmişti. Tilkinin yabani olmaktan mutlu olduğunu biliyordu. "Sanki onun bahçesinde misafiriz," diye fısıldadı Mia'ya.

O günden sonra Daniel ve arkadaşları arka bahçedeki tilkinin koruyucuları oldular. Diğer çocukların mesafelerini korumasını sağladılar. Ona asla yiyecek vermediler ve dokunmaya çalışmadılar. Tilki de ziyaret etmeye devam etti, yabani hayatını yaşadı. Daniel yabani hayvanlara saygı göstermenin onlara bakmanın en iyi yolu olduğunu biliyordu. Tilkinin sessiz bir dostu olmaktan gurur duyuyordu.

Bir akşam Daniel basamaklarda oturdu ve tilkinin ormana doğru gözden kayboluşunu izledi. Gökyüzü tilkinin tüyleri gibi pembe ve turuncuya döndü. Daniel gülümsedi. Bazı dostlukların en iyi mesafeden korunduğunu öğrenmişti. Tilki yabani ve özgürdü, bu da mükemmeldi. "İyi geceler, tilki," diye fısıldadı. "Yarın görüşürüz."

Daniel'in arkadaşları sık sık tilkiyi sorardı. Onlara, "Yabani hayvanlar yabani kalmalı. Onları izleyebiliriz ama asla kovalamamalı ve beslememeliyiz. Saygımızı böyle gösteririz," derdi. Mia ve Sam başlarını salladı. Arka bahçedeki tilkiden çok şey öğrenmişlerdi. Daniel de mesafelerini korudukları sürece tilkinin arka bahçesinde her zaman güvenli bir yuvası olacağını biliyordu.